

PHILIP REEVE

TRANS GALACTICA

în traducere de Iulian Popescu

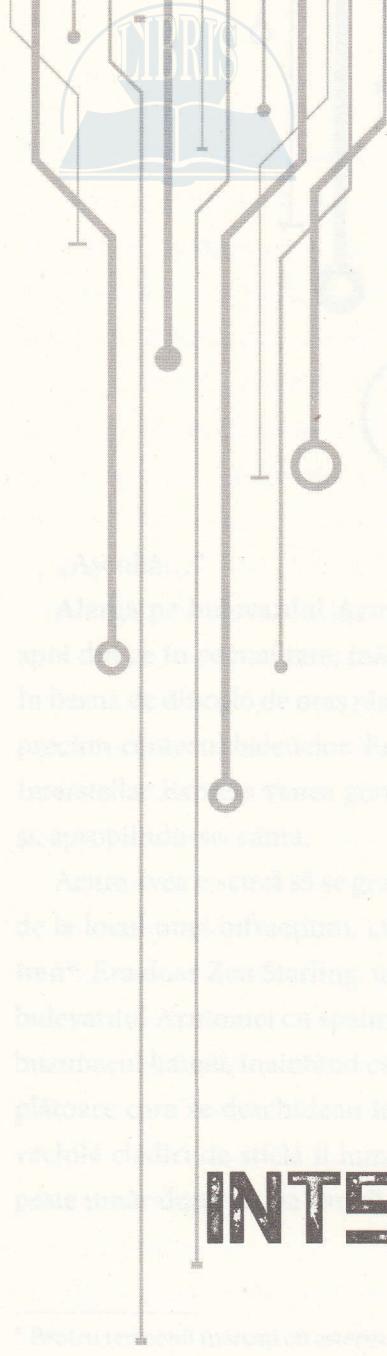
Înălțarea în cîșcătoare! Încetările și șocurile cîșcătoare
care îți aduc la viață lumea de la altă parte!

Înălțarea în cîșcătoare - un mod să te simți la altă parte și să te simți că ai venit acasă!

Traducere din limba engleză și note

de Laura Ciobanu

Alături de capitalul Agricola, în 2020, Mărișal stărua
pe un alt plan de dezvoltare, în cadrul căruia se deschideau și săcările
în formă de săcăciu de orez și riză. În același an, în cadrul
unor cumpărături la care semnată pe calea creșterii
marșalilor săi, venea purină pe acela din cadrul de Ang-
lia, sprijinită de căta.

Așa cum vă dorești să se întâmple. Nu îndrăguim apă care fugă de la locuri unde este nevoie, ci un băiat care leagă și poate un haine. De la înțeleptul Stirling, urmăriți ceea ce să nu vă permită să bucură deținutii. Am venit cu o spălare de mină și cu o căciule de focuri în bucurarea detinutelor, înalteștiind cu haine în cîteva pătrănișuri de plăsoare. Cu totul să vă aducem într-o atmosferă de sănătate și de viață. Vă mulțumim.

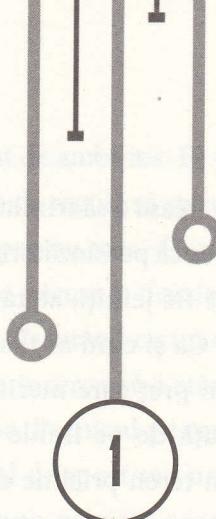
PARTEA ÎNȚÂI

INTERSTELLAZ

PARTEA ÎNTRÂI

INTERSTELLAR EXPRESS

—
—
—

„Ascultă...“

Alerga pe bulevardul Armoniei când îl auzi. Mai întâi stins, apoi din ce în ce mai tare, înălțându-se deasupra larmeii străzilor. În bezna de dincolo de oraș răsună fluieratul unei sirene, însingurat precum cântecul balenelor. Era exact semnalul pe care îl aștepta. Interstellar Express venea gonind pe şine dinspre Nodul de Aur* și, apropiindu-se, cânta.

Acum avea o scuză să se grăbească. Nu mai era un tip care fugea de la locul unei infracțiuni, ci un băiat care încerca să prindă un tren*. Era doar Zen Starling, un puști oacheș, slăbă nog, gonind pe bulevardul Armoniei cu spaimă în inimă și cu o bijuterie furată în buzunarul hainei, înaintând ca într-un dans prin culoarele întâmplătoare care se deschideau în multime. Felinarele însirate între vechile clădiri de sticlă îi luminau chipul în vreme ce se tot uita peste umăr după drona care îl vâna.

* Pentru termenii marcați cu asterisc, a se consulta glosarul de la sfârșitul cărții.

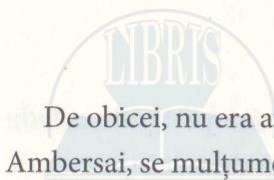

***

Cine ar fi crezut că aurăreasa o să trimită o dronă pe urmele lui? Zen ajunse la convingerea că pe vânzătorii din Bazarul Ambersai* nu îi deranja prea tare să fie jefuiți, atâta timp cât nu furai prea des din aceeași prăvălie. Ca și cum ar fi simțit că o mică șterpe-leală când și când era un preț care merita plătit pentru un loc-șor în cea mai mare piață de pe liniile estice. De când îl știa lumea, bazarul fusese un teren prielnic de vânătoare pentru cei ca Zen, tineri, îndrăzneți și necinstiti, eroi clandestini ai acestui oraș infinit.

Ambersai era o lună de mari dimensiuni. Discul de un galben murdar al planetei pe care o orbita veghea asupra străzilor aglomerate ca un ochi vigilant, dar nu părea niciodată să bage de seamă când Zen dosea mâncare sau vreo brătară din prăvăliile deschise la stradă. Uneori băgau de seamă vânzătorii, care îl fugăreau împroșcând amenințări și agitând bastoane *lathi*, dar cei mai mulți se dădeau bătuți după o stradă sau două și întotdeauna exista o multime în care să te faci nevăzut. Bazarul vuia de activitate zi și noapte. Nu numai cafenelele, barurile și magazinele de plăceri erau pline de viață, ci și standurile meșteșugarilor și ale comercianților de metal. Aceștia ocupau un întreg district, vânzând ce scoteau la suprafață instalațiile miniere din spațiu. Centura de asteroizi a Ambersaiului era tot atât de bogată în metale prețioase ca un colier scump.

Printr-o coincidență, tocmai un colier scump „săltase“ și Zen în noaptea aceea. Îl simțea în buzunar, lovindu-i-se de coapsă în timp ce cobora treptele slinoase care duceau spre stație și spre trenul ce se apropiă.

De obicei, nu era atât de ambițios. Pe parcursul vizitelor sale în Ambersai, se mulțumea de regulă să șterpelească două-trei brățări de gleznă și un inel pentru nas. Dar când zărise colierul pe tejgheaua aurăresei, i se păruse o ocazie prea bună ca să-o rateze. Aurăreasa era ocupată, discutând cu un client care tocmai examinase bijuteria și căruia încerca să-i stârnească interesul față de altele, chiar mai scumpe. Paznicul pe care îl plătise să îi păzească marfa urmărea un canal de sport sau un treide* în loc să își facă treaba: purta căști și avea privirea aceea sticloasă pe care o au oamenii când își rulează material video direct în cortexul vizual.

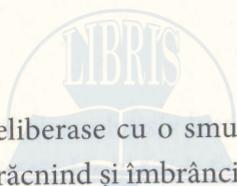
Până să afle creierul lui Zen ce anume punea degetele lui la cale, băiatul înhățase deja colierul și îl strecurase în haină. Apoi se răsucise pe călcăie și își luase tălpășița, încercând să pară nonșalant pe când se topea din nou în mulțime.

Nici nu făcuse douăzeci de pași, când cineva îi tăiase calea. Zen își ținea capul plecat, aşa că la început tot ce zărise fuseseră niște cizme butucănoase și un impermeabil roșu, încins cu un cordon. Își ridicase privirea și întrezărise în umbra glugii impermeabilului conturul vag al unui chip de fată. O față copilăroasă, aşa i se păruse, dar nu apucase să îi arunce mai mult de o privire, căci aurăreasa băgase deja de seamă că fusese jefuită, iar paznicul ei se dezmeticise și, derulând înregistrarea făcută de camera de siguranță a tarabei, îl văzuse pe Zen luând colierul.

— Hoțul! strigase aurăreasa, iar paznicul înhățase un *lathi* și pornise pe urmele lui Zen, croindu-și drum prin mulțime.

— Vino cu mine, zisese fata.

Zen o împinsese la o parte, dar fata îl apucase de braț cu o forță surprinzătoare, mai-mai să-l facă să își piardă echilibrul. El se

eliberase cu o smucitură. În urma lui îl auzea pe tipul cu *lathi* răcnind și îmbrâncindu-i pe cumpărători din calea lui.

— Zen Starling! strigase fata cu haina roșie.

Numai că nu era posibil să fi spus asta, probabil auzise el greșit, fiindcă de unde ar fi putut să-i știe numele? O luase la fugă, pierzându-se în îmbulzeala de pe bulevardul Armoniei.

Tocmai când începea să creadă că norocul era de partea sa, auzise deodată vibrația surdă a rotoarelor și, privind îndărăt, zărise în urma lui drona, planând ca o buburuză pe deasupra mulțimii. Era aerodinamică și amenințătoare și părea să fi fost fabricată pentru uzul armatei. Reflexii de neon îi jucau pe carcăsa și ochii laserelor ei aveau o lucire roșiatică. Zen avusese neplăcuta bănuială că în capsulele din partea inferioară se aflau arme. Si chiar dacă nu ar fi fost arme, găsindu-l, drona cu siguranță ar fi putut să transmită imaginea și poziția lui către datapluta locală, iar asta i-ar fi adus pe cap fie polițiștii, fie bătaușii plătiți ai aurăresei.

Așa că își cameleonizase vechiul hanorac cu fibră inteligentă, făcându-l din albastru negru, și își croise drum prin mulțime, ciulind urechea după cântecul suav al trenului.

Stația Ambersai: mare și cu o fațadă grandioasă ca a unui teatru, cu sigla kăii ferate plutind deasupra intrării, scrisă cu litere de foc albastru; vocile bubuitoare din difuzoare recitând o litanie de stații; fluturi și gândaci-călugăr roind dedesubtul felinarelor din fața gării; cerșetori și copii ai străzii, artiști stradali și vânzători ambulanți oferind fructe, ceai și tăieșei, conducători de ricșe certându-se între ei pentru pasageri. Prin această larmă și prin murmurul mulțimii răzbătea zgomotul trenului.

Zen trecu de barierele de la intrare și porni în fugă către peron. Expresul tocmai trăgea în stație. Mai întâi se zări locomotiva imensă, o Helden Hammerhead cu corpul prelung îmbrăcat în solzi strălucitori, roșii-aurii. Apoi un șir de ferestre luminate și doi îngeri ai stației* pălpâind de o parte și de alta a vagoanelor ca niște curcubeie rătăcite. Unii dintre turiștii aflați în preajma lui Zen îi arătau cu degetul și le făceau niște fotografii în care oricum n-aveau să iasă. Zen se lupta să își păstreze locul în îmbulzeala călătorilor, arzând de dorința de a se uita îndărăt, dar știind că nu trebuia să facă pentru că, dacă drona era acolo, tocmai asta ar fi pândit: un chip întors, o privire vinovată.

Ușile se deschiseră. Dădu buzna în vagon printre pasagerii care coborau. Înăuntru se simtea un miros suav, ca și cum trenul ar fi venit dintr-o lume unde era primăvară. Zen găsi un loc la fereastra și se așeză, privindu-și picioarele, podeaua de ceramică, modelele de pe husele jerpelite ale banchetelor, într-un cuvânt, uitându-se oriunde mai puțin pe geam, adică în direcția în care Tânjea cel mai tare să se uite. Ceilalți pasageri erau navetiști și câțiva curieri motorik* cu creierele lor de androizi burdușite cu informațiile necesare unor afaceri de care aveau să se ocupe în cine știe ce stație îndepărtată. Pe bancheta din fața lui Zen moțăiau îmbrățișați doi copii de bogătași, din K'mbussi sau Galaghast*, amatori de călătorii cu trenul, frumoși ca starurile din treideuri. Zen se gândi să le ia bagajele când avea să coboare, dar norocul lui era capricios în noaptea aceea, aşa că se hotărî să nu riște.

Trenul se puse în mișcare atât de lin, că el de-abia observă. Deodată, luminile stației Ambersai rămăseră în urmă, duduitul motoarelor crescă, acompaniamentul roțiilor se iuți. Zen îndrăzni

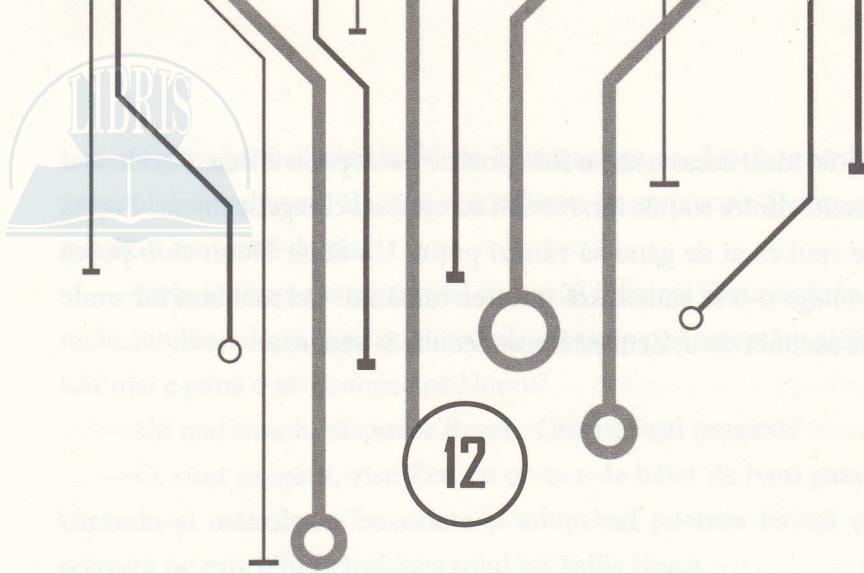
să arunce o privire pe fereastră. Mai întâi îi fu greu să deslușească ceva în confuzia provocată de reflexiile vagoanelor și de luminile orașului, care alunecau dincolo de geam. Apoi zări din nou drona. Ținea pasul cu trenul și din paletele rotoarelor îi țășneau scânteie în timp ce zumzăia la nivelul ferestrei, ațintindu-și asupra băiatului o întreagă armată de ochi multifațetați de păianjen și de camere de luat vederi și de cine mai știe ce.

Trenul se năpusti într-un tunel și el nu mai văzu nimic, cu excepția propriei sale siluete slabănoage răsfrânte în geam, cu pomeții lați pâlpâind în lumina intermitentă de afară și cu ochii mari și goi ca ochii de pe aripile fluturilor-de-noapte.

Locomotiva acceleră. Vuietul crescute neîntrerupt până ce, cu un bang mut – un soi de *ne-bang* –, trenul se năpusti prin poarta-k* și totul deveni reconfortant de straniu.

Preț de o clipă smulsă timpului, Zen se află dincolo de granițele universului. Avu o senzație de cădere, deși nu mai exista niciun jos către care să cadă. Ceva care nu era tocmai lumină străluci prin ferestrele pustii...

Cu încă un *ne-bang*, trenul ieși din tunel, încetinind în timp ce se apropiă de stație, aşa cum făcuse de atâtea ori până atunci. Pe această lume, lumina zilei strălucea din plin și gravitația era mai mică. Zen se tolăni pe banchetă, zâmbind larg. Își imagina drona întorcându-se înfrântă de la gura tunelului pustiu din Ambersai, la o mie de ani-lumină depărtare.

12

Prima oară când îl ucisese pe Raven, Yanvar Malik se afla pe Vagh, într-un conac dărăpat din apropierea minelor de cobalt. Părea o treabă pe care o putea rezolva și o dronă, dar Forța Feroviară trimisese oameni să facă: Malik și alți cinci, năvălind prin porțile-k într-un tren numit Pest Kontrol¹. Misiunea lor era strict secretă. Un zvon spunea că ordinele veneau direct de la împărat, altul că fuseseră transmise chiar de Gardieni.

Malik încă mai vedea tavanele înalte ale conacului, ornamentele complicate de ghips, perdelele putrede de muselină prin care soarele Vaugh-ului își revârsa lumina bolnăvicioasă. Încă îl mai vedea pe Raven ridicându-se surprins de pe scaun când Malik dăduse buzna înăuntru și încă și mai surprins când căpitanul îl împușcase de două ori în piept și o dată în cap. Gravitația scăzută, tuburile cartușelor rostogolindu-se prin aer, trupul lui Raven căzând cu lentoare.

Câteva zile mai târziu, îl uciseseră din nou pe Raven, într-o stațiune de pe Galatava. Si de data aceea păruse surprins. De atunci

¹ Kombaterea Dăunătorilor (engl.).

încolo însă, misiunea lor devenise mai dificilă. Forța Feroviară le spusese că Raven nu va îndrăzni să utilizeze Marea de Date, dar cumva veștile tot ajungeau la el. Știa când veneau trupele. Uneori încerca să fugă. Malik își aminti cum îl împușcase în spate în timp ce Raven alerga pe acoperișurile caselor-bârci ale unui oraș lacustru numit Ishima Prime și cum în Kishinchand comandase o lovitură de rachetă care redusese mașina lui Raven la o pată pe un drum de munte. Uneori Raven încercase să negocieze cu el sau să îl mituiască. Văzând că eforturile lui nu dau rezultate, începuse să riposteze. Îl ucisese pe doi dintre camarazii lui Malik întinzându-le o capcană pe Naga. Pe alții îi condusese pe o mare subțire de metan înghețat de pe o fundătură de lume lipsită de atmosferă, unde doi ostași se prăbușiseră în hăuri de gheăță. Pe Chama-9 îl scose din luptă pe Pest Kontrol cu un virus cumplit, care îi străpunsese *firewall*-ul și îi distrusese mintea. (Malik se asigurase atunci că moartea lui Raven a fost lentă și chinuitoare. Chiar îi plăcuse trenul sălăjului.)

La început fusese doar o misiune ca toate celelalte, dar, pe ne-simțite, devenise o vendetă. Nu numai fiindcă Raven îl ucisese camarazii și încercase să-l ucidă și pe el: o mulțime de oameni încercaseră să-l ucidă pe Malik și el nu-i ura. Dar să omoare iar și iar același om, să vadă aceeași față în cătarea armei sale de la o lume la alta... Era ca și cum ar fi fost prizonierul unui coșmar sau al unui joc repetitiv, obositor.

La acestea se adăuga și sentimentul că Raven trișase. Malik nu mai era Tânăr. Își simțea trupul îmbătrânind: rănilor se vindecau mai încet, iar efortul fizic intens îi provoca dureri de încheiaturi. Părul îl se rărea cu iuțeală. Începea să înțeleagă că în viață nu aveai decât

o singură şansă şi că el aproape şi-o ratase pe a lui. Dar nu şi Raven. Când Raven începea să simtă că vârsta îl încetinea, pur şi simplu se lepăda de trup şi îşi clona altul. Dându-şi seama câte şanse avusese celălalt, câte trupuri, lui Malik începuse să-i facă plăcere să-l ucidă.

— Cum se face că trupurile tale arată toate la fel? îl întrebăse el pe Raven pe Luna Grande, înainte să-l împuşte. În locul tău, eu aş vrea ca fiecare clonă de-a mea să arate altfel. Aş încerca diferite culori, mi-aş schimba sexul...

— Am vrut să-mi păstrez identitatea, explicase Raven. Dacă ori de câte ori m-aş privi în oglindă aş vedea alt chip, aş putea să uit cine sunt.

— În curând n-o să mai fii nimeni, i-o întorsese Malik, ucigându-l din nou.

Faptul că avea de căutat mereu aceeaşi figură îi uşurase cu siguranţă munca. Trucurile pe care le putea face Raven cu vopseaua de păr şi cu e-machiajul erau limitate. Mai devreme sau mai târziu, Malik tot îl găsea.

— De ce nu faci ceva mare? se plânsese el când îl ucisese pe Raven la regata¹ de iahturi de pe Chiciură. Ai fi putut să schimbi lumea. Dar tu ţi-ai petrecut timpul ţinându-te de petreceri şi de distracţii.

— Chiar am încercat să schimb lumea, zise Raven, examinând trist plăgile pe care pistolul lui Malik tocmai i le deschise în trup. De-aia te-au trimis Gardienii după mine.

Pe Ibo, spusese:

¹ Denumire dată întrecerilor nautice.

— Orice le-au zis Gardienii stăpânilor tăi despre mine, orice susțin că aş fi făcut, să ştii că e o minciună.

Dar nimeni nu-i spusese lui Malik ce anume făcuse Raven. Îi spuseseră doar să-l ucidă.

În cele din urmă, Forţa Feroviară îl trimisese împreună cu echipa lui la Iskalan, îl urcaseră într-o navă spațială și îl expediasera tocmai în bezna acelui sistem singuratic unde zăceau necartografiate planete întregi de hardware, care serveau drept centre de date pentru Gardieni. Acolo se afla un asteroid golit pe dinăuntru. Aterizaseră și, aruncând ușile în aer, pătrunseseră într-o încăpere unde sute de trupuri zăceau în sicrie de sticlă acoperite cu flori de gheată.

Malik își amintea cum trosnise gheața sub mănușa lui în timp ce curăța câte o porțiune a capacelor sicrielor. Ciudat cum îți stăruie în minte astfel de fleacuri. Își amintea cum se uitase prin sticla și îl văzuse pe Raven dormind înăuntru: aceeași față pe care o văzuse de fiecare dată când îl ucisese. Toate coșciugele erau la fel: sute de Raveni adormiți, umplând rafturile ce acopereau pereții camerelor. Sau poate încă nu fuseseră treziți la viață. Nimerise într-un depozit unde Raven își păstra noile trupuri până avea nevoie de ele.

— Nu înțeleg cum se descarcă în ele, se mirase Lyssa Delius, singurul supraviețuitor din echipa inițială a lui Malik. Nu mai există în Marea de Date. Ce mai e de descărcat? Astea nu-s decât niște hâlcii de carne.

— Chiar și aşa, Forţa Feroviară vrea să ne descotorosim de ele, zisese Malik.

Dar adevărul era că el era cel care voia să se descotorosească de ele. Voia ca acești Raveni chipeși și fără viață să dispară până la ultimul. Lăsaseră în acea încăpere suficient explozibil cât să pulverizeze întregul asteroid.

Când reveniseră în gara din Iskalan, li se spuseseră că misiunea lor s-a încheiat. Orice făcuse Raven, Gardienii erau convingiți că în sfârșit fusese pedepsit. Murise pentru totdeauna.

Așa că sărbătoriseră într-un bar din stație, amintindu-și cu tristețe de camarazii căzuți și rememorând bătălia pe care nu aveau să le povestească nimănui niciodată. După aceea se îndreptaseră către alte unități și fiecare își văzuse de viață lui. Din câte știa Malik, nimeni în afară de el nu fusese tulburat de coșmaruri. Nimeni în afară de el nu avusese impresia că lăsase ceva neterminat, că erau niște lucruri care nu se legau. Gardienii spuseseră că Raven murise, așa că Raven trebuia să fie mort.

Malik fusese promovat. Își găsise un partener de viață, se mutase într-o casă pe Stația Centrală, își luase o pisică. Dar senzația aceea nu îl părăsea și în visele lui continua să îl omoare pe Raven. Divorțase și fusese repartizat într-un tren de patrulare pe un perimetru mare, pe liniile secundare. Treptat, începuse să observe anumite lucruri. Martorul unui jaf de la o fabrică de biotehnologie din Ashtoreth descrise un bărbat înalt și palid; doi ani mai târziu, un altul, în celălalt capăt al Rețelei, văzuse un individ cu aceleași semnalamente, în noaptea în care o garnitură întreagă, plină cu echipamente de construcții, dispăruse din depoul de pe Nokomis. Ambele furturi erau imposibile: sistemele de securitate care ar fi trebuit să le prevină fuseleră anihilate de viruși ce nu lăsaseră nicio urmă, iar camerele nu înregistraseră nicio imagine a hoțului.